NEJLA ARSLAN KURT

Görücü Usulü Aşk
Vuslat Vakti

"Sevgi en az iki kişiliktir,
Aşk ise hep tek kişilik..."

TOPLAM 38.000

ROMAN

Hayat

Görücü Usulü Aşk
Vuslat Vakti

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-147-4
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 553
Edebiyat : 47
Kitabın Adı : *GörücüUsulü Aşk:* Vuslat Vakti
Yazarı : Nejla Arslan Kurt
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak Tasarımı : Derya Ergül
İç Tasarım : Aydın Altuntaş
Baskı Yeri & Tarihi : Ankara, 2019
Baskı & Cilt : Ertem Basım

Başkent Organize sanayi Bölgesi 22. Cadde
No: 8 Malıköy-Temelli / Ankara
Tel: (0312) 284 18 14

Sertifika No: 16031

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

Görücü Usulü Aşk

Vuslat Vakti

Nejla Arslan Kurt

Hayat

Saat sabahın üçü…

Gecenin ilerleyen saatlerine inat bir dirhem uyku yoktu gözümde. Burak'ın sırtı bana dönük ama o da uyumuyor, biliyordum…

On yıllık evliliğimiz boyunca ilk defa bugün bana sırtını dönerek yattı. Eve geldiğimizden beri de hiç konuşmadı. Yüz ifadesi isyan ederken, sessizliğe büründü. Kızgındı bana.

Bunun için onu suçlayamazdım. Bir an duygularıma yenik düşüp, hiç istemesem de onu çok kırmıştım. Şu anda aklından ne geçiyordu acaba? Hakkımda ne düşünüyordu? Yargılıyor muydu beni? Acaba kızgın mıydı yoksa kırgın mıydı?

Odada kendini içten içe hissettiren derin bir sükût, yüreğimde ondan daha derin bir sızı vardı. Duygusal, alıngan, hassas ve ziyadesiyle alınmış bir kalbin daha attığını duyuyordum.

Önce bu konu hakkında onunla konuşmayı düşündüm fakat sonra dillendirmek yerine zamana bırakmanın daha doğru olacağına karar verip, susmayı tercih ettim. Çok zor olsa da sükûtu yudumladım damla damla. Mühürledim dudaklarımı. Tıpkı yüreğim gibi…

Aklıma sadece saatler önce yaşananların gelmesiyle, o itiraf, sızım sızım sızlatmaya başladı yine içimi. Çok canımı yaksa da gözlerimi kapatıp o ana geri döndüm.

Mehmet'in buğulu gözleri, samimi sözleri, hüzünlü çehresi ve titreyen sesiyle hayatım boyunca hafızamdan silinmeyecek o itirafı yapışı geldi gözümün önüne.

"Aslında sevdiğim sendin. Bunu geç de olsa anladım."

O anki duyguları tekrar yaşıyordum şimdi. Aklıma geldiğinde bile çok kötü oluyordum. Yine içimden hıçkıra hıçkıra ağlamak geldi ama ağlayamıyordum işte. Her damlası, bir volkandan fışkıran lav gibi olan gözyaşlarım içime akıyordu. Aktığı her yeri yakıp yıkıyordu…

İnsan âşık olacağı kişiyi seçemiyordu. Ama sevebileceği kişiyi seçmek insanın kendi elindeydi. Her ikisine olan hislerimi değerlendirdiğimde; Burak'ı sevdiğimi, Mehmet'e ise âşık olduğumu anladım.

Sevgi en az iki kişilikti, aşk ise hep tek kişilik…

Bu durumda, benim yerim Burak'ın yanıydı.

Bunu Burak'a hissettirmeliydim. Yanında mecbur hissettiğim için veya sadece vefa borcumu ödemek için kaldığımı düşünmemeliydi. Onu sevdiğimi, ona ait olduğumu bilmeliydi. Kalben, ruhen ve bedenen… Yalnızca ona ait…

Talihsiz bir aşkın geçmişine kurban gitmemeliydi sevgimiz. Şimdi her zamankinden daha sıkı sarılmalıydık birbirimize. Filizlenmekte olan fidanlarımız için daha sıkı tutunmalıydı ellerimiz.

Belki bugün, geçmişin tekrar karşımıza çıkması içimizi sızlatmış, yüreğimizi kanatmıştı ama bu olayın tekrar yaşanmamasıyla yeniden eski hayatımıza dönüp, kaldığımız yerden devam edebilirdik. Mehmet'i bir daha görmemeyi… öyle umut ediyordum.

Hayat ne garipti…

Bir zamanlar her anımı birlikte geçirebilmek için can attığım, her gün biraz daha fazla görebilmek için Allah'a yalvardığım insanı şimdi bir daha görmemeyi umuyordum.

Seher vaktinin serinliğiyle birlikte, güneşin ilk hüzmeleri odanın içini doldurmaya başlamıştı. Yatak odasının arka bahçeye bakan penceresinin önündeki dut ağacının dallarında, yine kuşlar daldan dala konarak o bilinmeyen fakat insanın içine yaşama sevinci aşılayan lisanlarıyla, bin bir ahenkte ustaca yazılmış bir senfoni misali ötüşüyorlardı.

Burak'la birlikte yine her zamanki gibi o önde ben arkada olmak üzere en sevgilinin huzuruna çıkmıştık. Huşu ile sessiz sedasız kılınan namazın ardından, Burak yatmak yerine Kur'an okumak istemiş, ben de dinleyerek ona eşlik etmeyi tercih etmiştim.

Dışarıdaki coşkun ve intizamlı kuş sesleri ile içerideki lahuti ses birbirine karışıyordu. İlk bakışta birbirinden farklı gelen bu seslerin, dikkatli dinlenildiğinde ortak noktalarını bulmak hiç de zor değildi. Zira iki ses de Rabbi zikrediyor, Yaradan ile konuşuyordu sanki.

Teslimiyetin en belirgin örneği olan önümüze eğdiğimiz başımızla hâlâ huzurda bekleşmenin engin saadetini yaşayarak, o Yaratanla konuşuyor, ben ise dinliyordum. Yeni bir günün daha başladığını anlatan ve gittikçe çoğalan dışarıdaki seslere inat, odanın duvarlarına bu lahuti ses çarpıyor, yankısı kulaklara erişiyor ve yüreklerde çözünüp, gönül dilinde tatlı bir lezzet bırakıyordu. Bir an da olsa, dünyalıktan arınan ruhlarımız huzura erip, birbirine akıyor, birbirine karışıyordu sanki.

En son duyulan, "sadakallahulazim" sesiyle, çıktığımız huzur yolculuğundan gerisin geriye istemesek de dönmüş oluyorduk.

Burak, Kur'an-ı Kerim'i kapatırken dönüp bana baktı ve aynı anda yüzüne hafif bir tebessüm kondurdu. Hiç beklemediğim anda gelen bu tebessüm geleceğime umut, hüznüme muştu, yüreğimdeki ateşe serpilen serin su gibi geldi. Yüzüne baktım. Gözlerinin içine… Tebessümüne mukabil gülümsedim en içtenliğimle.

"Diline, yüreğine sağlık ey sevgilimin bana en güzel hediyesi! Allah kabul etsin." dedim.

Bu sözlerden sonra dudağındaki tebessümü daha da derinleştirerek, "Ecmain Sultanım. Allah razı olsun." diye cevap verdi.

"Sultanım" demişti bana.

Her zaman dediği gibi… Üstelik söylerken de sesi o kadar sıcak, o kadar samimi, o kadar içten gelmişti ki... Sesinin renginde, ne sitem ne kin ne de olumsuz başka bir duygunun varlığını hissetmemişti yüreğim.

Akşamki o üzgün, durgun hâlinden eser yok gibiydi. Yüzünde o kendisine çok yakıştırdığım tebessümüyle bana bakıyordu. Oysa sabahlara kadar onu nasıl teselli edeceğimi, onu incitmemek için nasıl davranmam gerektiğini düşünüp durmuştum. Hemen ertesi sabah, bu kadar erken bir zamanda bana gülümseyebilmesine hem çok şaşırmış hem çok mutlu olmuştum.

Kahvaltı için henüz erkendi. Bir süre daha uzanmaya karar verdik. Usulca sokuldum yanına. Yasladım başımı göğsüne. Korunmayı bekleyen küçük bir kız çocuğunu andırıyordu hâlim. Bunun için en doğru yerde olduğumu bilmenin huzurunu hissettim yüreğimin en derinlerinde. Kollarıyla sımsıkı sardı beni. Sardıkça daha sıkı sarsın istedim. Kemiklerimi acıtıncaya, nefesimi kesinceye kadar... Tenini kokladıkça huzur doldu içime. Bir süre sonra kalp atışlarını dinlemenin zevkine vardı yüreğim. Benim için atıyordu, biliyordum. Ritimleri öyle tanıdık geliyordu ki bir an kendi adımı duyar gibi oldum o atışlarda. Başımı yukarı doğru uzatıp gözlerine baktım gülümseyerek. Nefesi nefesimle sevişiyordu. Gözleri gözlerimle cilveleşiyordu. Gözlerinin kahvesinde önce

kayboldum, sonra kendimi buldum. İşte, dedim kendi kendime… Ben bu adamı seviyorum!

Gecenin ıstırabıyla kıvranan bedenim şimdi huzura teslim olmuş, yüreğimse mutluluk demliyordu. Yüreğimin huzura erdiğini hissetmenin hazzıyla kapadım gözlerimi ve yorgun fakat mesut olarak daldım uykuya…

Gözlerimi tekrar araladığımda güneş çoktan yükselmiş, kuşların şen ötüşlerinin yerini şehrin uğultusu almıştı. Burak'ın göğsünde daldığım uykudan ona sırtım dönük olarak uyanmıştım. Yüzüme içten bir tebessüm yerleştirip diğer tarafa döndüm. Fakat onu bıraktığım yerde bulamadım. Yatakta değildi ve daha da önemlisi odada bile değildi. Önce kısa bir şaşkınlık, ardından derin bir korku yaşadım. Hızlı, çevik bir hareketle fırladım yataktan. Korkularımı dillendirmek yerine bastırmayı tercih ettim. Üzerime geçirdiğim sabahlığımla kapıyı açıp hole çıktım. Bir yandan sabahlığın kuşağını bağlamaya çalışırken bir yandan da tedirgin gözlerle etrafı süzüyordum. Aşina bir suret aradı gözlerim. Ilık bir nefes, bir ses…

Sonra Zeynep'in mutfaktan gelen sesiyle irkildim.

"Babacığım, annem neden hâlâ uyuyor? Yoksa hasta mı?"

"Hayır babacığım. İnsanlar bazen çok yorulabilir ve dinlenme ihtiyacı duyabilirler. Annen de çok yorulmuş ve sadece dinleniyor."

İşte duymayı beklediğim ses. Yüreğime işleyen, vazgeçtiğim yerde tekrar tekrar, yılmadan, usanmadan beni kaldırıp, yeniden hayata tutunduran ses. Birden rahatladığımı hissettim. Hemen mutfağa doğru yürüyüp kapının kenarına kadar geldim ve bir hırsız edasında başımı uzatıp içeriyi süzdüm.

Gördüğüm manzara önce dudağımı titretti, sonra gözlerimin dolmasına sebep oldu.

Burak, mutfak önlüğünü takmış, tezgâhın üzerindeki domates ve salatalıkları soyup, dilimleyerek muntazam bir şekilde tabağa diziyordu. Hamza, kahvaltılıkları dolaptan çıkarıp masaya yerleştiriyordu. Zeynep'i mutfak masasının bir köşesine oturtmuşlar, eline bir kabın içinde birkaç kırılmış yumurta verip çırptırıyorlardı.

Burak, ocakta ısınmaya başlayan yağa bakıp sonra Zeynep'e dönerek, "Hadi ama! Biraz daha hızlı ol babacığım, yağ ısınmak üzere!" diye uyardı.

Bu sırada kapıda buğulu gözlerle kendilerini izlediğimi de fark etti. Sanırım daha fazla duygusala bağlamamam adına gözümdeki nemi görmezden gelip gülümseyerek;

"İşte uyuyan güzelimiz de uyandı." diyerek benim de geldiğimi duyurmuş oldu.

Artık varlığımın fark edilmesiyle, gülümseyerek "Hayırlı sabahlar!" diyerek içeriye doğru süzüldüm.

Zeynep bir an tedirgin bir telaşla hızlanarak, "Hi! Sürpriz bozuldu!" diye kendi kendine söylendi.

Onun bu telaşlı hâlini Burak ve ben gülümseyerek izliyorduk.

Bu sırada Hamza, "Dilin çalışacağına elin çalışsaydı sürpriz bozulmazdı." diyerek kardeşine takıldı.

Zeynep, abisinin sözüne bozulmuş, o minik kırmızı dudak bükülmüştü. Burak ve ben bu manzara karşısında dayanamayıp gülmeye başladık. Bir süre sonra Hamza, onun arkasından da Zeynep bizimle birlikte gülmeye başlamışlardı.

Muntazam bir şekilde kurulan masada herkes yerini aldığında hâlâ gülüşmeler ara ara devam ediyordu. Çay kaşıklarının şıkırtılarına karışan gülücükler, yüreklerimize huzur olup doluyor ve her bir içten gülücük, bizi görünmeyen bir bağla birbirimize biraz daha bağlıyordu. Arada Burak'la göz göze geliyor ve her defasında gözlerimizin içi gülerek birbirimize bakışıyorduk.

Kahvaltıdan sonra Burak, Hamza'yı yaz okuluna bırakmak için hazırlanırken, Zeynep ve ben mutfağı toparlamaya koyulmuştuk. Zeynep yine her zamanki gibi bıcır bıcır bir şeyler anlatırken, ben de bir yandan gülümseyerek onu dinliyor, bir yandan da sudan geçirdiğim bulaşıkları makineye diziyordum. Bir süre sonra Burak ve Hamza hazır vaziyette tekrar kapıda belirdiler.

Burak, "Sultanım biz çıkıyoruz. Bir şey istiyor musun?" diye sordu.

Dönüp, kapıda gitmek için bekleşen baba-oğula baktım gülümseyerek. Yanlarına kadar gelip önce Hamza'yı sonra dönüp Burak'ı öptüm.

"Yok hayatım istemiyorum. Hayırlı dersler!" diye cevap vererek kapıya kadar eşlik ettim onlara.

Burak çıkmadan önce Zeynep'i de öpüp, tekrar bana dönerek, "Allah'a emanet olun!" dedi.

Ben de buna mukabil sadece gülümseyerek, gözlerimi kısa bir süre kapatıp açarak cevap verdim.

Yeniden rutin işlerimi tamamlamak üzere içeri yöneldiğimde, birden kafama binlerce sorunun, pek de hoşuma gitmeyecek düşüncelerin hücum ettiğini hissettim. Düşünmemeye çalıştım. İçimi huzursuz eden düşünce ve sorulardan kaçmak için evin rutin işleriyle meşgul olmaya çalıştım ama başaramıyordum. Kafamda cevap bekleyen bir sürü soru dönüp duruyordu. Mehmet neden bu şehirdeydi? Benim burada olduğumu biliyor muydu yoksa? Eğer biliyorsa, dün gece o davette olacağımı da biliyor olmalıydı. O hâlde orada bilerek bulunuyordu ve beni görmek için gelmişti. Burak'la evlendiğimi kız kardeşi Beyza'dan öğrenmiş. İyi ama bunu bilerek orada bulunuyorsa amacı neydi? Yaptığı şey ne kadar doğruydu?

Beyza, büyük bir ihtimalle, onu bir zamanlar ne kadar çok sevdiğimi ve belki bir gün beni sever umuduyla sabırla beklediğimi anlatmış olmalıydı. Neden tekrar karşıma çıkıp, kabuk bağlayan yaramı kanatmıştı?

Allah'ım sana sığındım. Bana dayanma gücü ver. Bana geçmişte ıstıraptan başka bir şey vermeyen aşkın sızısını al artık yüreğimden. Unuttur onu. Nedenini, niçinini sordurma artık yüreğime. Dilime yasakladığım adını, yüreğimden de çıkart. Bitsin artık bu imtihan, ey Yaradan!

Evin işlerini hızlıca halledip kendime çay demledim. İçmek için de arka bahçeyi seçtim. Çay tepsisini alıp Zeynep'le birlikte arka bahçeye çıktım. Yan komşum Gülay Hanım'ı çaya davet etmiştim. Geldiğini görünce Zeynep'ten arka bahçenin kapısını açmasını istedim. Maksadım havadan sudan biraz sohbet etmek, kafamda tüm benliğimi kemiren düşüncelerden bir nebze de olsa sıyrılabilmekti. Bahçenin ortasına kurulu olan kameriyeye oturduk. Vakit öğle sonu olmasına rağmen meyve ağaçlarının gölgelediği bahçe gayet serindi. Kameriyenin hemen yanında dikili olan acemborusu bitkisi kameriyenin tavanını komple sarmış ve yine kenarlarından saçaklar hâlinde sarkarak hoş bir görüntü oluşturmuştu. Uzun kırmızı çiçekleri ortama ayrı bir hava, ayrı bir güzellik katıyorlardı. Zeynep bahçenin toprak yerinde kendince oyun bulmuş oynuyordu. Gülay Hanım'la bir yandan

doldurduğum çaylarımızı yudumlarken bir yandan da sohbet ediyorduk. Orta yaşlı, görmüş geçirmiş, kendi hâlinde, hoş sohbetli bir hanımdı. Kocası, eskiden şehrin hatırı sayılır, sayılı zenginlerinden biriymiş. Binlerce dönüm arazileri, binlerce kök meyve ağaçları ve bu ürünleri işleyecek dört adet fabrikaları varmış. Gülay Hanım'ın demesine göre eşi Nurettin Bey; yaklaşık beş altı yıl önce parasına para, gücüne güç katmak amacıyla bir ortaklığı kabul etmiş. Ne olduysa da ondan sonra olmuş zaten. Ortağı birkaç yıl içinde yasal olmayan yollardan Nurettin Bey'in tüm mal varlığını üzerine geçirmiş. Nurettin Bey olayı fark ettiğinde artık her şey için çok geçmiş. Dolandırıcı olduğu anlaşılan ortağı, çoktan yurtdışına kaçmış ve bir daha da onu gören olmamış. Şimdi ellerinde sadece Gülay Hanım'ın babasından kalma bu ev varmış. Gülay Hanım kocasının açgözlülüğünü, yediği kazığı ve iflasını anlatırken pek üzüldüğü söylenemezdi. Hatta "Para hırsı onu çok değiştirmişti. Artık sevdiğim adamı tanıyamıyordum. Onun iflası belki benim lüks bir hayat yaşamama engeldi ama eski kocamı yeniden kazanmıştım ve bu tüm servete bedeldi." diyebilecek kadar asil bir kadındı. Onun tek üzüldüğü taraf, emirlerinde çalışan binlerce işçinin mağdur olması, eşinin para, güç, makam hırsı yüzünden elemanlarının işsiz kalmaları ve evde ekmek bekleyen çocuklarının bile bu durumdan olumsuz etkilenmesiydi. Bu durumu anlatırken nasıl sıkıldığını,

nasıl üzüldüğünü yüzünden okuyabiliyor ve bu düşüncelerindeki samimiyetini anlamama yetiyordu. İşte bu yüzden en samimi olduğum ve sohbet etmekten asla sıkılmadığım tek komşum Gülay Hanım'dı.

Nurettin Bey, yaptığı hata ile tüm servetinden olsa da hatasını anlamış ve ticareti bırakarak emekli olup, ömrünün geri kalanını evinde huzur içinde geçirme kararı almış. Gülay Hanım ve Nurettin Bey, etrafı kıskandıracak kadar uyumlu bir çiftti. Çok istemelerine rağmen çocuk sahibi olamamışlar, onun yerine -bir çocuğun yerini asla tutmayacağını bilerek- köpek almışlar. Gülay Hanım, çocukları olmamasının sebebini hiçbir zaman söylemedi. Ben de sormadım. Yaşlarının ilerlemesine ve çocuklarının olmamasına rağmen muhabbetlerinin daha ilk günkü gibi olduğunu hep söyler dururdu ve bunu birbirlerine âşık olarak evlenmelerine bağlardı.

Gülay Hanım'a, "Bir çay daha alır mısınız?" diye sordum.

"Canım, ziyadesiyle içtim valla çok sağ ol!" diye cevap vererek kibarca reddetti.

Bir süre daha havadan sudan sohbet ederek oturduk. Sonrasında yine kibarca müsaade isteyerek kalktı. Bahçe kapısından çıkarken, "Bir dahaki çay toplantısı bende olacak, hiç itiraz istemem!" demeyi de unutmadı.

Sözüne mukabil gülümseyerek, "İnşallah ablacığım, ben de çok isterim." diyerek uğurladım kendisini.

Vakit öğle sonunu gösteriyordu ve artık akşam yemeği için yavaş yavaş mutfağa girme vaktinin geldiğini düşündüm. Tabii ki yine kafama hücum eden bin bir sorunun eşliğinde…

Akşam yemeği yine şenlikli geçiyordu. Hamza, yaz okuluna yeni gelen ve Türkçe bilmeyen İngiliz asıllı öğrenciyle, babasının anlaşma çabasını anlatıyordu. Bunu da anlatırken, "Anne, görmeliydin babamın hâlini!" deyip gülerek daha heyecanlı kılıyordu.

"Çocuk, babama, 'I am a new student. Are you my teacher?' Yani, 'Ben yeni öğrenciyim. Siz benim öğretmenim misiniz?' diye sordu. Babam da, 'My name is Burak Hoca.' Yani, 'Benim adım Burak Hoca.' diye cevap verdi."

Yine şen kahkahalar havada uçuşuyordu. Burak da kendi hâline gülmekten geri kalmayıp aynı zamanda, "Yahu ne gülüyorsunuz? Ben İngilizce öğretmeni miyim sanki? Adı üstünde, Türkçe öğretmeniyim işte!" diyerek tatlıyla karışık sitem ediyordu.

Gülmemek için dudaklarımı ısırırken, "Gülmeyin benim kocama, iyi bile idare etmiş!" diyerek ondan yana çıkıyor ama arada dayanamayıp ben de gülüyordum.

Neşe içinde yenen yemeğin ardından Burak, haberleri izlemek için televizyonu açmıştı. Hamza ve Zeynep de kendi odalarına geçerek oyuna dalmışlardı. Mutfaktaki işlerimi bitirdikten sonra elimde kahve fincanlarıyla salona geçtim ve birini Burak'a verdikten sonra oturdum. Bir yandan kahvemi yudumlarken bir yandan da Burak'la birlikte ben de haber izlemeye koyuldum. Gündemde yine savaşlar vardı. Ölen mazlumların cesetlerini, ekranda mozaikleyerek de olsa gösteriyorlardı. Birkaç uzvu eksik, organları dışarıya fırlamış cesetler… Her bir cesedin kamera önünden geçmesi sadece bir saniyeyi alıyordu. Yani koca bir hayatı sadece bir saniyenin içine sığdırıyorlardı. Oysa o insanların ne hayalleri vardı kim bilir… Ne umutları, ne düşleri, ne idealleri, ne sevgileri, ne aşkları, söylenmeyi bekleyen ne itirafları vardı… Şimdi hepsini mahşere dek susturmuşlardı. Evet, yalnızca mahşere dek! O gün mahşeri mizan kurulduğunda, herkes zerre kadar yaptığı iyiliğin mükâfatını, zerre kadar yaptığı kötülüğün de cezasını elbet görecekti. O gün zalimler için ne çetin, ne kötü bir gün olacaktı. Bu insanlara çok üzüldüğüm hâlde bir miktar para yardımından, her namaz sonrası Rabbime dua etmekten ve kalben düşmana buğz etmekten başka hiçbir şey gelmiyordu elimden. O anda Bediüzzaman Said Nursi'nin bir sözü geldi aklıma. Söylemekten zevk aldığım ve haksız zulümleri görüp hüzünlere gark olduğum anda yüreğime teselli olarak

bulduğum bu sözü Burak'a karşı dönerek sesli hâlde dile getirdim: "Zalimler için yaşasın cehennem!"

O anda anladım Burak'ın açtığı haberi izlemeyip derin düşüncelere daldığını. Kumandalı elini yüzüne dayamış televizyona bakarken, öylece dalıp gitmişti.

Sesimle birden kendine gelip, uykudan uyanmışçasına irkilerek, "Ha!" diye afallamış, sonra da daldığını anladığım için biraz mahcup, "Bugün biraz fazla yoruldum galiba" diye açıklama gereği hissetmişti.

Bu yorgunluk değildi. Beni buna inandıramazdı. Şu an inanmış gibi yapıp geçiştirebilirdim ama yapmamalıydım. Çünkü o anda neyi düşündüğünü adım gibi biliyordum ve anlamıştım ki konuşmadan, kafalardaki soru işaretleri cevaplarını bulmadan bu konu kapanmayacaktı.

Sakin, ılımlı hatta biraz da şefkat barındıran bir ses tonuyla; "Biraz konuşalım mı?" diye sordum.

Önce tavırlarından reddetmeyi düşündüğünü belli etse de yüzümdeki kararlılığı görüp bu kararından vazgeçti ve elindeki kumandadan televizyonu kapatarak, "Olur!" diye cevap verdi.

Yerimden kalkıp yanına oturdum. Ne konuşacağım, nereden başlayıp, nasıl konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oysa öncesinde bu konuşmanın defalarca provasını yapmış, ona olan sevgimi hangi kelimelerle

Görücü Usulü Aşk
Vuslat Vakti

Nejla Arslan Kurt

Geniş, ferah bir odanın ortasına koyulmuş yatağın ucunda emanet gibi oturuyordum. Üzerimde beyaz bir elbise, başımda duvak vardı... Başım önümde susuyordum. Geçmişin son zerrecikleri yüreğimde uçuşmaya başladığında, içim acıyla sızlıyor sonra da geçiyordu.

Ben kendimden geçiyordum, o benden geçiyordu. Bilmediğimiz bir yoldan birlikte geçiyorduk. Hayat bizden geçiyor, biz yaşamaktan vazgeçmiyorduk.

Biz aşktan geçiyor, aşk bizden vazgeçmiyordu.

Vakit *Vuslat Vakti*'ydi.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 511474

₺22

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari

Aşkla Dokun Hayata
#aşkladokunhayata